

[Socialministeren.]

fælde placere ansvaret hos en enkelt eller hos enkelte grupper, men forholdet er som nævnt påtalt af socialstyrelsen over for bestyrelsen.

Efter den afgørelse, der er truffet i sagen, mener jeg ikke, der er risiko for gentagelser, og jeg finder derfor ikke grundlag for at foretage videre i sagen.

Gerda Møller: Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal takke socialministeren for svaret, for jeg synes, det er mærkeligt, at den omstændighed, at en institution er kollektivt ledet, sådan set samtidig betyder, at der egentlig ikke er nogen ledelse, i hvert tilfælde ikke nogen ansvarlig ledelse. Man kan altså ikke gøre andet over for den end at udtale, at det, de har gjort, ikke er rigtigt.

Da jeg har set lidt nærmere på denne småbørnsinstitution, vil jeg gerne benytte lejligheden til over for ministeren at nævne, at det jo samtidig er en institution, som har temmelig høje udgifter til lønninger, usædvanlig høje endda. Den bruger 10.393 kr. pr. barn om året, og hvis man tager gennemsnitsudgiften for børnehaver af tilsvarende kategori, altså en selvejende institution i København, som har over 9 timers daglig åbningstid, så ligger den kun på godt 6.000 kr. Det vil altså sige, at denne institution har næsten dobbelt så høje lønningsudgifter som andre. Det er efter min mening en lidt usædvanlig børnehaver; der er ingen ansvarlig ledelse, man må — mener jeg — sætte spørgsmålstegn ved ledelsens pædagogiske evner, når den sådan kan misbruge børn og forældre i en bestemt politisk sags tjeneste, og den har altså usædvanlig store lønningsudgifter, næsten dobbelt så store som gennemsnittet for tilsvarende institutioner. Jeg mener, at det sidste også må interessere regeringen i en tid, hvor man er så interesseret i, hvad forældre skal betale for at have deres børn i institutioner.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg vil godt sige, at småbørnsstuen, som vi taler om, kører et forsøg, og vi må vurdere det forsøg, når det er afsluttet.

Med hensyn til de høje udgifter, der er nævnt i denne sag, er det et spørgsmål, der

må tages op, når vi skal vurdere resultaterne af det forsøg, der kører for øjeblikket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Valbak* til socialministeren:

„Agter ministeren ved cirkulære at justere det beløb, der ydes til underhold m. v. for personer under revalidering?“

Skriftlig begrundelse:

I et lignende spørgsmål af 12. juni 1970 har jeg givet den „pædagogiske“ begrundelse for en forhøjelse, som i øvrigt er en naturlig konsekvens af de senere års ændringer i dagpengesatserne.

I sit svar dateret 23. juni 1970 erklærede den daværende socialminister sig enig i, at det er væsentligt at have et økonomisk incitament ved at underkaste sig revalidering for øje. Og at socialministeriet — når stilling „formentlig i løbet af kort tid“ tages til problemet — vil være opmærksom herpå.

I et dagblad ser jeg nu, at der endnu ikke skal være truffet ministeriel afgørelse efter mere end 1½ års overvejelser om spørgsmålet. Nok har sagen flere aspekter; men næppe flere, end at den må være moden for en beslutning.

Valbak: Jeg vil gerne begynde med at sige tak til dagbladet Informations kronikredaktion, for det er igennem den, min opmærksomhed er henledt på, at det problem, jeg har rejst, ikke er blevet løst endnu. Jeg skal altså ikke beklage mig over, at der i den kronik, jeg hentyder til, er anvendt en personligt insinuerende form, der er helt speciel, og en logik, der er lige så særegen, som formen er speciel. Men nu nok om det.

Det kan konstateres, at jeg vel havde grund til at tro, at denne sag var løst, men det kan også konstateres, at jeg på det punkt har taget fejl, for jeg har haft mulighed for at efterprøve oplysningerne, og de var korrekte.

Revalideringsloven er jo en rammelov. Udfyldningsbestemmelserne — og det gælder også regulering af ydelser efter den øvrige udvikling — hænger helt på administration og på minister. Det er derfor, jeg nu spørger ministeren, og der — det vil jeg gerne understrege — ligger ikke nogen be-